

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: 148/2008/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

132/2008 (XI. 5.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszosok¹ 2008. július 14-én előterjesztett **panaszát** a 2008. november 5-én – Dr. Juhász Imre elnökhelyettes, testületi tag távollétében – megtartott zárt ülése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv, a Budapesti Rendőr-főkapitányság vezetőjéhez.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor, ezért a Testület a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 93. §-ának (2) bekezdése szerint a panasz áttételéről döntött.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszosok a 2008. július 12-én, Budapesten, az V. ker. Kossuth Lajos téren foganatosított rendőri intézkedések (igazoltatás, adatok rögzítése) tárgyában terjesztett elő panaszt, melyben kérte, hogy ügyét a Testület vizsgálja ki.

I.

1) A panaszosok a Testületnél előterjesztett panaszában előadják, hogy 2008. július 12-én több ismerőse társaságában 21.00 óra körüli időben Budapest V. kerületében, a Kossuth téren megemlékeztek az Afganisztánban elesett magyar tűzszerészeiről.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszosok személyi adatait töröltük.

A panaszosok állítása szerint két mikrobusznyi rendőr érkezett a helyszínre. A helyszínen tartózkodókat igazoltatták, személyes adataikat rögzítették, illetve a jelenlévőkről videofelvételt készítettek. A panaszosok az eljárást a saját és a jelenlévők alkotmányos jogai durva megsértésének tartják.

Az intézkedésről a panaszosok egy CD felvételt is mellékeltek. A felvételen az egyik panaszos az intézkedő rendőröknek elmondja, hogy békésen és spontán módon jöttek a helyszínre, mivel értesültek arról, hogy ismét van egy magyar áldozata az afganisztáni katonai misszióknak. Nem rendezvényt tartanak, hanem spontán megemlékezésről van szó, amit előzetesen nem jelentettek be a rendőrségnél, de erre – a panaszos álláspontja szerint – nincs is szükség, mivel nem egy szervezett rendezvényről van szó, egyszerűen csak beszélgetnek egymással.

Az intézkedő rendőr ezt követően tájékoztatta a panaszost, hogy informálja a parancsnokát és ezután eldöntik, hogy sor kerül-e intézkedésre. Az intézkedő rendőr azon kérdésére, hogy „mi ellen tüntetnek”, a panaszos úgy válaszolt: „az ellen, hogy a magyar katonákat ne vigyék külföldre”. Illetve hozzátette, hogy ez voltaképpen nem is egy tüntetés, hanem kijöttek beszélgetni erről a kérdéstről.

Ezt követően a rendőrök visszatértek és a panaszost, valamint a társaságában tartózkodó személyek közül többeket igazoltattak, személyi adataikat RK lapon rögzítették.

2) A tényállás tisztázása érdekében a Testület megkereste a Budapesti Rendőr-főkapitányságot és kérte, hogy az intézkedésről készült rendőri jelentést – különös tekintettel az igazoltatás okára – küldje meg a Testület részére.

A jelentésből megállapítható, hogy az intézkedő rendőrök parancsnoki utasításra mentek a helyszínre, mivel ott „10-15 fő demonstratív magatartást tanúsított, árpádsávós zászlókat lengetett”. A csoportból – a jelentés szerint – a rendőri kérdésre az egyik panaszos jelentkezett szervezőként, és elmondta, hogy az összegyűlt személyek spontán tüntetésen vesznek részt, amellyel az Afganisztánban elhunyt újabb magyar katona halálára kívánják felhívni a magyar kormányzat figyelmét. A panaszos állítólag közölte, hogy több személyt már nem várnak, és mintegy 20-30 percig kívánják a megemlékezést folytatni.

Az intézkedő rendőrök mindezekről tájékoztatták a parancsnokot, majd utasítására megkezdték a csoport tagjainak igazoltatását, adatainak rögzítését. Az intézkedés után egy r. őrnagy, osztályvezető is a helyszínre érkezett, aki a csoportot jogkövető magatartás tanúsítására kérte. A jelentés szerint az intézkedés alá vont személyek nem sokkal később a helyszínről távoztak.

3) Annak megítélése során, hogy a panaszosok által csatolt hangfelvételek, illetve képfelvételek felhasználhatóak-e a Testület eljárásában, a Testület a Legfelsőbb Bíróság gyakorlatára támaszkodott. A Legfelsőbb Bíróság e tárgyban – a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményére (a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959.

évi IV. törvény 4. §) is utalva – elsőként a BH1985. 57. szám alatt közzétett eseti döntésben adott iránymutatást. Kimondta, hogy a hangfelvételnek a bírósági vagy szabálysértési eljárásban bizonyítékként való előterjesztése felhasználásnak – nyilvánosságra hozatalnak – minősül, és a felhasználás tényének megállapítása szempontjából közömbös az, hogy a hangfelvétel készítése a személyiségi jog megsértésével vagy ilyen jogsértés nélkül történt. Az igazság érvényesülésének biztosítása közérdek, és a bizonyítás ezt a célt szolgálja. Nem lehet ezért a hangfelvétel felhasználását visszaélésnek tekinteni, ha ez a hangfelvétel felhasználójával szemben elkövetett jogsértéssel kapcsolatos bizonyítás érdekében történik. Erre tekintettel a Testület úgy foglalt állást, hogy a felvételek a Testület eljárásában bizonyító erővel rendelkeznek, ezért azokat a Testület a vizsgálata során felhasználta.

III.

Az Rtv. 15. §-ának (1) bekezdése kiemeli, hogy a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával (arányosság követelménye). Ugyanakkor az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy a Rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

A konkrét panasz kapcsán – a Testület álláspontja szerint – a kifogásolt rendőri intézkedések érintették a panaszosok gyülekezési jogát.

1) A panaszosoknak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 62. § (1) bekezdésén alapuló gyülekezési jogának közvetlen érintettsége kapcsán a Testületnek mindenekelőtt azt kellett vizsgálnia, hogy a panaszosok és a társaságukban tartózkodók csoportos jelenléte a gyülekezéstről szóló 1989. évi III. törvény (a továbbiakban: Gytv.) hatálya alá tartozik-e.

A Gytv. 2. §-ának (1)–(2) bekezdései megállapítják, hogy: „A gyülekezési jog gyakorlása keretében békés összejövetelek, felvonulások és tüntetések (a továbbiakban együtt: rendezvény) tarthatók, amelyeken a résztvevők véleményüket szabadon kinyilváníthatják.” „A rendezvény résztvevői jogosultak a közösen kialakított álláspontjukat az érdekeltek tudomására hozni.”

Az Alkotmánybíróság gyakorlata során számtalan esetben állapította meg, hogy az Alkotmány 62. §-ának (1) bekezdésében elismert gyülekezési jog – csakúgy, mint a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadsága – szorosan kapcsolódik a véleménynyilvánítás szabadságához [30/1992. (V. 26.) AB határozat, ABH 1992, 167, 171.]. Gyűlések megszervezésének, megtartásának, az azokon való részvételnek a joga nélkül a nézetek, információk megszerzésének és másokkal való megosztásának, a vélemények közösen történő kialakításának a lehetősége ugyanis aligha volna megvalósítható – teszi hozzá az Alkotmánybíróság [ABH 2001, 449.].

A 4/2007. (II. 13.) AB határozat további elvi megállapításokat fogalmazott meg a gyülekezési jog jellegével kapcsolatban: „A gyülekezési jog alapján megtartott rendezvények elválaszthatatlanul kapcsolódnak a demokratikus nyilvánosság értékéhez, e rendezvények teszik lehetővé, hogy a polgárok a politikai folyamatot kritikával illessék, tiltakozásukkal befolyásolják. (...) A tüntetések, tiltakozó akciók a képviseleti szervek, a kormányzat és a közvélemény számára is jelzik a társadalomban megjelenő feszültségeket, lehetővé téve azt, hogy az illetékesek időben megfelelő lépéseket tegyenek a feszültségek okainak csökkentésére. (...) A gyülekezési jog alapján megtartott rendezvények célja az, hogy a gyülekezési joggal élő polgárok közös véleményt alakítsanak ki, illetve nézeteiket másokkal megosszák, és közösen juttassák kifejezésre.” (ABK 2007. február, 117.)

Az Alkotmánybíróság a gyülekezési jog jellegével összefüggő megállapításait végső soron úgy összegzi, hogy „a mai alkotmányos demokráciákban a közterületi gyülekezések elsősorban a már kialakult vélemények, álláspontok együttes megjelenítésére, közös képviseletére szolgálnak”. A szólásszabadság és a gyülekezési szabadság kapcsolata pedig „legfőképp a közös, nyilvános véleménykifejezést jelenti”. A gyülekezési szabadság, mint kommunikációs jog „közvetlen hozzáférési korlátok nélkül biztosítja mindenki számára a politikai akaratképzésben való részvételt”.

A panaszbeli esettel összefüggésben megállapítható, hogy az V. ker. Kossuth téren (az Országgyűlés, mint a legfőbb népképviseleti szerv előtti téren), közterületen tartott összejövetel célja egyfajta figyelemfelkeltés, figyelemfelhívás volt a résztvevők részéről. A magyar tűzszerész sajnálatos halálesete kapcsán azt kívánták közösen kifejezésre juttatni: nem értenek egyet azzal, hogy a magyar katonákat külföldre viszik. Ezt a panaszosok maguk is elismerték.

Jóllehet a panaszosok a jelenlétet hol egyfajta baráti összejövetelnek, hol spontán rendezvénynek titulálták, ugyanakkor az Alkotmánybíróság fenti, tartalmi értékeléséből kiindulva a Testület úgy foglalt állást, hogy az összejövetelt, jellege és célja alapján mindenképpen a gyülekezési jog hatálya alá tartozó rendezvénynek kell tekinteni.

További vizsgálendő kérdés volt, hogy a rendezvényt lehet-e úgynevezett spontán rendezvénynek, spontán gyülekezésnek tekinteni – amire panaszos is hivatkozott az intézkedés során.

Ezzel összefüggésben a Testület utal az Alkotmánybíróság közelmúltban meghozott 75/2008. (V. 29.) AB határozatára. A határozat az olyan gyűlések fogalmkörében, melyek előzetes bejelentése nem lehetséges, az alábbi kategóriákat határozza meg: „Az indítványokban megjelenő békés célú spontán gyűlések fogalmkörébe többféle köztéri gyülekezés sorolható. A valóban spontán gyűlések nem előre eltervezett és megszervezett módon jönnek létre, hanem több személy egymástól többé-kevésbé független cselekvése eredményeként. Ettől némiképp eltérőek azok az olykor művészi, máskor inkább politikai célú megmozdulások, amelyekben a résztvevők gyors

információcserét (például internet, mobiltelefon) követően rövid időre (általában csak percekre) összegyűlnek, és figyelemfelkeltő, meghökkentő megjelenésükkel hívják fel a figyelmet magukra és az így megjelenített gondolatokra (flash mob vagy villámcsődület). A spontán gyűlésektől megkülönböztethetők azok a szervezett rendezvények, amelyeket a rendezvényre okot adó esemény miatt rendkívül rövid időn belül lehet csak megtartani, mert a rendezvény későbbi megtartása értelmetlen volna.”

Az Alkotmánybíróság egyúttal kimondta a fenti határozatban, hogy ezek a megmozdulások is a gyülekezési jog, mint alapvető jog körébe tartoznak, ezért abban az esetben, ha a megmozdulás békés jellege biztosított, akkor az előzetes bejelentés a gyülekezési jog alkotmányosan nem indokolható korlátjának minősül, ezért alkotmányellenes. [„Önmagában a késedelmes bejelentésre hivatkozva nem tiltható meg azoknak a békés rendezvényeknek a megtartása, amelyek a gyülekezésre okot adó esemény miatt nem jelenthetők be három nappal a tervezett rendezvény időpontja előtt.”]

Az előre be nem jelenthető gyűlések tehát alapvetően:

- a) az ún. spontán megmozdulások (nem előre tervezett, több, egymástól független személy cselekvése alapján – példa: az őszi-beszéd nyilvánosságra kerülése kapcsán kialakult demonstráció a Kossuth téren 2006. szeptember 17-én);
- b) a flash-mob vagy villámcsődület (példa: számos akció Budapest belvárosában); valamint
- c) azok a szervezett rendezvények, melyeket a rendezvényre okot adó esemény, illetve az erről való tudomásszerzés miatt csak rendkívül rövid időn belül lehet megtartani, mivel annak megtartása később értelmetlen volna (példa: 2002. december 1-jén a budapesti Kempinski Hotelnél tartott tüntetés a Medgyessy-Nastase koccintás ellen).

A Testület álláspontja szerint a gyülekezési jog hatálya alá tartozó összejövétel spontán gyülekezésnek tekinthető.

A magyar katona halálhírére a média a Honvédelmi Minisztériumban 2008. július 12-én, délután tartott sajtótájékoztató után hozta nyilvánosságra. Az országos média ezután vezető hírként számolt be a tragikus eseményről. Az a tény, hogy a panaszosok és a társaságukban tartózkodó személyek közvetlenül a bejelentést és a médiamegjelenést követően a Kossuth térre vonultak, jelzi megmozdulásuk spontaneitását, azonnaliságát és előre nem tervezett jellegét.

Az Alkotmánybíróság idézett, 75/2008. (V. 29.) AB határozata a Gytv. 14. §-ának (1) bekezdéséből a „bejelentés nélkül, a 7. § a) és b) pontjában foglaltaktól eltérően vagy” szövegrészt alkotmányellenesnek minősítette, ezért azt a határozat közzétételének napjával megsemmisítette.

A Gytv. 14. §-ának (1) bekezdése az alábbi szöveggel maradt hatályban: „Ha a gyülekezési jog gyakorlása a 2. § (3) bekezdésében foglaltakba ütközik, vagy a rendezvényen a résztvevők fegyveresen, illetőleg felfegyverkezve jelennek meg,

továbbá ha bejelentéshez kötött rendezvényt tiltó határozat ellenére tartanak, a rendőrség a rendezvényt feloszlatja.”

A panaszolt ügyben, a rendezvény időpontjában már az idézett rendelkezés volt hatályban, ezért a rendezvény feloszlatására jogszabályi lehetőség nem volt – ahogy ezt egyébként az eljáró rendőrök – helyesen – nem is tették meg.

Jelen esetben annak a vizsgálata képezheti a panaszos vonatkozásában a Testület eljárásának tárgyát, hogy az igazoltatás okozott-e a panaszosok gyülekezési jogára vonatkozó alapjogsérelmet.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint akinek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el. Az Rtv. tehát egyértelmű abban, hogy mindenki csak az őt magát ért sérelemmel kapcsolatban élhet panasszal a Testületnél.

Mivel az előterjesztett panaszok (gyülekezési jog korlátozása, személyes adatok rögzítése) csak közvetetten vonatkoznak a panaszosokra, ezért – a Testület korábbi ez irányú gyakorlatából kiindulva – azt kell eldönteni, hogy a panasz vizsgálata során e kérdések vizsgálata lehetséges-e a rendezvény más résztvevői vonatkozásában is.

A Testület – korábbi gyakorlatának megfelelően – hivatkozik arra, hogy a gyülekezési jogról szóló 1989. évi III. törvény (a továbbiakban: Gytv.) értelmében a rendezvény szervezőjére számos feladat és többletfelelősség hárul. A 11. § (1) bekezdés értelmében a rendezvény rendjének biztosításáról a szervező gondoskodik, a 13. § (1) bekezdése szerint a rendezvény résztvevője által okozott kárért a károsult harmadik személlyel szemben együtt egyetemlegesen felelős. A gyülekezés több személy közös véleménynyilvánításának fontos eszköze, és e közös véleménynyilvánításban a szervező szerepe és felelőssége kiemelkedő. Erre való tekintettel a Testület úgy foglalt állást, hogy az egyik – szervezőként jelentkező – panaszosnak a más személyekkel szemben elkövetett rendőri jogsértésekre vonatkozó panaszát vizsgálnia kell, olyan módon, hogy azokat ezen panaszoshoz az ő gyülekezési jogán keresztül kapcsolja. Mivel a gyülekezés kulcseleme a több személlyel való közös fellépés, és ebben a szervezőnek kiemelt szerepe van, ezért a rendezvény résztvevőit ért esetleges jogsértések egyúttal a szervező gyülekezési jogának sérelmét is megvalósítják, figyelembe véve a gyülekezések zavartalan lebonyolításának biztosítására irányuló pozitív állami kötelezettség be nem tartását. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a résztvevők az egymást ért sérelmek kapcsán felléphetnek, és azt sem, hogy a szervező panasz alapján a Testület bármely résztvevő jogsérelmét megállapíthatná.

2) A panaszosok gyülekezési jogának – a rendezvény többi résztvevőjének igazoltatásán keresztül – közvetett érintettsége kapcsán, a fent írtak alapján a Testület a következő megállapításokat teszi:

Az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdése értelmében „a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani”. Ugyanezen § (3) bekezdése lehetővé teszi, hogy „az igazoltatás során rögzíteni kell – ha további intézkedéshez, eljáráshoz szükséges, vagy egyéb körülmények ezt indokolják – az igazoltatott személyazonosító adatait, az igazolvány sorozatát és számát, valamint az igazoltatás helyét, idejét és okát”.

A panaszolt esetben azt kell vizsgálni elsődlegesen, hogy az igazoltatáshoz és az adatrögzítéshez szükséges, az Rtv. 29. §-a szerinti indokok fennálltak-e.

Az egyik panaszos, mint a rendezvény helyszínén szervezőként jelentkező személy vonatkozásában a Testület álláspontja szerint mind az igazoltatás, mind személyes adatok rögzítése indokoltnak tekinthető. A Testület, nemcsak a konkrét esetben, de általánosságban is megállapítja, hogy az úgynevezett spontán gyülekezések, rendezvények esetében mind a közrend, mind a közbiztonság védelme elégséges, egyúttal szükséges indok arra, hogy az ilyen gyűlések helyszínén a szervezőként jelentkező személyt vagy személyeket a rendőrség igazoltassa, adataikat rögzítse, ezáltal kilétük a hatóságok számára megismerhetővé válják. Akkor ugyanis, ha a rendezvény a későbbiekben elveszíti békés jellegét és rendőri intézkedésre kerül sor, vagy a rendezvény lebonyolításával kapcsolatban bármilyen összefüggésben felmerül a szervezők felelőssége, akkor – mivel előzetes bejelentés nem történt – lényeges körülmény, hogy a helyszínen szervezőként jelentkezők adatait dokumentálják. A Testület álláspontja szerint ez semmiképpen sem tekinthető aránytalan vagy indokolatlan jogkorlátozásnak, sőt a rendőrségnek nyilvánvalóan van egyfajta tájékozási kötelezettsége, ami az ilyen jellegű intézkedést szükségessé is teszi.

Az ugyanakkor a Testület álláspontja szerint aggályos, hogy ilyen esetben a rendőrség szinte valamennyi, a helyszínen tartózkodó személy vonatkozásában igazoltatást és személyes adataik rögzítését hajtja végre. Abban az esetben ugyanis, ha a helyszínen van olyan beazonosítható személy vagy több személy, aki úgy nyilatkozik, hogy a rendezvény szervezését (és az ezzel járó felelősséget) vállalja, akkor a helyszínen tartózkodó további résztvevők vonatkozásában ez az intézkedés már nem indokolt. Csakúgy, mint az előzetesen bejelentett gyülekezések során, ahol a rendőrség kizárólag a rendezvényt bejelentő szervezők adatait ismeri meg a bejelentés elbírálása során, és magán a rendezvényen már csak akkor igazoltatja a résztvevőket, ha valamilyen jogellenességre kerül sor.

Más kérdés természetesen az, ha a spontán rendezvény résztvevői közül a szervezői feladatokat és az ezzel járó felelősséget senki sem vállalja, mivel ilyenkor a Testület álláspontja szerint indokolt lehet a résztvevők igazoltatása és adatainak rögzítése.

A panaszolt esetben tehát a Testület azt állapította meg, hogy a rendezvény többi résztvevőjének igazoltatása, annak fényében, hogy az egyik panaszos a helyszínen

szervezőként jelentkezett, az adott esetben már nem volt szükséges, sem indokolt. Az intézkedő rendőrök ezekkel az igazoltatásokkal aránytalanul zavarták meg a spontán rendezvényt, amely a szervezőként jelentkezett panaszos közlése szerint egyébként is 20-30 perc elteltével véget ért volna. A Testület azonban ismét hangsúlyozza, hogy ez a jelen esetben nem azt jelenti, hogy a panaszosok által a többi résztvevő nevében panaszolt intézkedéseket is elbírálta volna – ahhoz azokat személyesen kellett volna benyújtani –; ezekre az intézkedésekre a Testület kizárólag a szervező gyülekezési jogának közvetett érintettsége kapcsán volt tekintettel.

IV.

A Testület annak mérlegelésekor, hogy egy adott rendőri intézkedés csekély vagy jelentős mértékben sért-e alapjogot, nem csak azt vizsgálja, hogy az érintett alapjog adott módon való csorbítása általában milyen mértékűnek minősül, hanem az adott ügy egyedi körülményeire is figyelemmel van.

A Testület arra a következtetésre jutott, hogy a jogsérelem mértéke – a tárgybeli esetben, annak összes körülménye alapján – nem éri el azt a szintet, amely a Testület súlyos alapjogsérelmet megállapító állásfoglalását megalapozza. A Testület figyelembe vette, hogy a spontán gyülekezésekkel összefüggő jogalkalmazói gyakorlat kialakulatlan, továbbá egy rendkívül összetett kérdés. A rendőrségnek a spontán gyülekezésekkel összefüggésben – különösen a helyszínen, amikor ilyen rendezvénnyel szembesülnek – olyan körülményeket kell mérlegelniük, ami egy rendkívül bonyolult és összetett jogalkalmazói feladat. A jogalkalmazást a hatályos jogszabályi környezet sem segíti elő, ugyanakkor az nyilvánvalóan nem várható el a rendőrségtől, hogy vonatkozó alkotmánybírósági határozatokat értelmezzenek és ennek alapján próbáljanak kategorizálni köztéri rendezvényeket. A konkrét esetben az intézkedő rendőrök a rendezvény jellegét helyesen mérlegelték, kulturált és higgadt hangnemben jártak el, így a testület álláspontja szerint súlyos alapjogsérelem kizárólag abban az összefüggésben merülhetett volna fel, ha a rendőrség az érintettek gyülekezési jogát korlátozta volna és a rendezvényt feloszlatta volna, vagy arra legalább is kísérletet tett volna.

A fentiekre figyelemmel a Testület a rendelkező részben foglaltak szerint határozott, és az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján az előterjesztett panasznak az intézkedést foganatosító szerv, a Budapesti Rendőr-főkapitányság vezetőjéhez való áttételéről döntött.

Budapest, 2008. november 5.

Dr. Kaltenbach Jenő sk.
elnök

Dr. Féja András sk.
előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra sk.
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf sk.
testületi tag

Független Rendészeti Panasztestület